

τῆς νεκρώσεως ; Παρατηρήσατε πόσην οικονομίαν εἰς τὸν ἰδικὸν μας πλανήτην ἐπέδειξεν ὁ Θεὸς καὶ πῶς οὐδ' ὁ ἐλάχιστος χῶρος ὑπάρχει ἀκατοίκητος. Πανταχοῦ ἡ ζωὴ εἶνε ἐγκατεσπαρμένη. Πανταχοῦ ἡ ὕλη εἶνε ὄχι τὸ φορεῖον, ἀλλ' ὁ φορεὺς τῆς ὑπάρξεως. Εἰς τὰς ἐρήμους ἐνδιαίτηται ὁ λέων. Εἰς τοὺς πόλους ἡ ἄρκτος καὶ ἡ φάκη. Εἰς τὸν πυρίκαυστον ἰσημερινὸν ὁ πίθηκος καὶ κολίβριον. Εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δυσώδους ἔλους μυριάδες μυριάδων ἐντόμων. Εἰς μίαν ψεκάδα ὕδατος ἐκατομμύρια μικροοργανισμῶν. Καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ δηλητήρια καὶ τὰ ἰσχυρότατα ὄξέα ἡ ζωὴ δὲν εἶνε ἄγνωστος. Καὶ πῶς λοιπὸν ὁ Θεὸς Νοῦς ὁ ὁποῖος ἐδείχθη φειδωλότατος ὡς πρὸς τὸν πλανήτην μας, ὑπῆρξεν ἄσωτος ὅσον ἀφορᾷ τοὺς λοιπούς; Νὰ ὑποθετῆ ἄρα γε ὅτι ὅλοι οἱ τεράστιοι οὔτοι ὄγκοι, ὧν τινες ἐκατονταπλάσιοι τῆς γῆς καὶ χιλιαπλάσιοι, ἀνητήθησαν ἐκεῖ ἐπάνω διὰ τὰ φαιδρύνουν ἐλάχιστά πῶς τὰς μαύρας μας νύκτας μὲ τὴν ἀσθνεστάτην λάμπιν των; Ἀλλὰ διατὶ μάλλον νὰ μὴ προστεθῆ, ἀντὶ πάντων τούτων, μία περιπλέον σελήνη εἰς τὴν ὑπάρχουσαν, ὅποτε καὶ ἡ σπατάλη τοῦ ὕλικου θ' ἀπεφεύγετο καὶ ὁ σκοπὸς καλλίτερον θὰ ἐπετυγχάνετο; Ἐπειτα πρὸς τί αἱ σελῆναι νὰ προστεθοῦν ὡς ἀναγκαῖα ἐξαρτήματά των; Ἡμεῖς ἐμάθομεν ἐκ τῶν Γραφῶν ὅτι ἡ ἰδικὴ μας σελήνη ἐδόθη εἰς τὴν γῆν διὰ τὰ ἄρχη τῆς νυκτὸς καὶ λαμπρότην αὐτὴν μὲ τὴν παρουσίαν της. Τίνα λόγον ὑπάρξεως ἔχουν αἱ σελῆναι τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Κρόνου καὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀφοῦ δὲν ἔχουν νὰ φωτίσουν κανένα; Ἀλλὰ τί λέγω; Ἐκεῖ ἐπάνω ἔχει τις δωμάτια ἐπιπλωμένα, αἰθούσας φωταγωγημένας, οἰκήματα πρὸς κατοικίαν ἔτοιμα, καὶ οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ οἰκῶν; Μία τοιαύτη ὑπόθεσις μοὶ φαίνεται δυσπαράδεκτος, ὡς διίσταμένη πρὸς τὴν ἀνεξάντλητον τοῦ Θεοῦ Σύνεσιν καὶ Τέχνην. Ἐνῶ πολὺ λογικώτερον καὶ θεοπροπεότερον εὐρίσκω, ὡσάκισ ἀνυψῶν τὰ βλέμματα πρὸς τοὺς κόσμους ἐκείνους, νὰ βαυκαλιζῶμαι ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν πίστιν ὅτι καὶ ἐκεῖ ἐπάνω περυσίζουσι ψυχαὶ καὶ ἐκεῖ ἐπάνω πάλλουσι καρδιαί, καὶ ἐκεῖ ἐπάνω ζοῦν ἀδελφοί μου, καὶ ἐκεῖ ἐπάνω ὡς ἀπὸ θυσιαστηρίου ἀναθρῶσκουσι καπνοὶ καὶ αἶνοι ὑπὲρ τοῦ Τρισενδόξου Γεχωθῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

K. K.

Ἄρχιμ. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Ἡ ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

6ον

Ἀμέσως τότε ἡ Εὐτυχία κατέρχεται εἰς τὸν κῆπον, τὰ βλέπει ἀπὸ μακρόθεν νὰ συλλέγωσιν ἄνθη, δι' ὧν ἔκαμνον στεφάνους, καὶ τρέχῃ νὰ τὰ συναντήσῃ.

Τὰ παιδία ὅμως μὴ γνωρίζοντα τὰς προθέσεις τῆς Εὐτυχίας, καὶ ὑποπτευθέντα, ὅτι ἔρχεται αὐτὴ πρὸς αὐτὰ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μὲ κακὸν σκοπὸν, ἐθοροβήθησαν. Ὅθεν ὁ Θεόδωρος ἀνασηκωθείς, καὶ, ὅταν αὐτὴ ἐπλησίασεν, ἀποτεινόμενός πρὸς αὐτὴν μὲ θόρυβον καὶ ταραχὴν εἶπε. «Δὲν πιστεύω, κυρία, νὰ ἐκάμαμεν κανὲν κακόν, καὶ διὰ τοῦτο νὰ μὴ ὀργισθῆς ἐναντίον μας; Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐγένετο κατὶ τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νὰ γένη, ὁ Χαρίλαος δὲν εἶνε ὁ αἰτιος· ἐγὼ τῷ εἶπον νὰ κόπῃ τὰ ἄνθη καὶ νὰ κάμῃ ἐξ αὐτῶν στεφάνους. Ὡστε μὴ ἐπιτιμήσῃς, σὲ παρακαλῶ, καὶ τιμωρήσῃς αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶνε μικρὸς καὶ δὲν γνωρίζει τί κάμνει, ἀλλὰ ἐμέ».

Ἡ δὲ Εὐτυχία γελῶσα διὰ τὸ ἀκούσιόν της τοῦτο παράπτωμα, ἀπήντησεν εἰς τὸν Θεόδωρον. «Τί εἶνε αὐτά, τὰ ὁποῖα λέγεις, μικρέ μου. Ἐγὼ δὲν ἔρχομαι μὲ κακὸν σκοπόν, οὔτε εἶμαι ὠργισμένη ἐναντίον σου διὰ σφάλμα, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὴν μικρὰν φαντασίαν σου ὑπάρχει, ἀλλὰ διὰ τὰ σὰς γνωρίσω καὶ νὰ σὰς φιλήσω, ἀφοῦ ἔμαθον ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν μου, ὅτι σὰς ἔκαμε παιδιὰ της. Μὴ ἔχετε λοιπὸν κανένα φόβον ἀπὸ ἐμέ, καὶ λυποῦμαι, διότι χωρὶς νὰ δώσω προσοχὴν, ἐγείνα παρα ἰὴν θέλησίν μου πρόξενος νὰ σὰς ἀνησυχῆσω διὰ τοῦ τρόπου μου καὶ νὰ σὰς λυπήσω, πτωχὰ μου παιδιὰ».

Χαρὶλ. Ἡμεῖς σὲ δὲν φοβούμεθα, διότι σύ εἶσαι ξένη, καὶ ὁ κῆπος δὲν εἶνε ἰδικός σου.

Εὐτυχία. Οὔτε ἐγὼ, μικρούλη μου, εἶμαι ξένη οὔτε ὁ κῆπος αὐτός. Ἀλλ' οὔτε καὶ φόβον πρέπει νὰ ἔχητε ἀπ' ἐμέ, διότι ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ.

Χαρὶλ. Ὅχι· ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω αὐτό, τὸ ὁποῖον λέγεις. Ὁ κῆπος δὲν εἶνε ἰδικός σου. Ἦνε τῆς γυναικὸς ἐκείνης, τῆς ὁποίας εἶνε καὶ τὸ σπῆτι ἐκεῖνο καὶ τὰ φαγητά, τὰ ὁποῖα μοὶ ἔδωκε καὶ ἔφαγον πρὸ ὀλίγου. Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τῆς τὸν πάρη κανεὶς ἄλλος, διότι εἶνε καλὴ γυνὴ καὶ μὲ ἀγαπᾷ. Καὶ αὐτὴ μὰς εἶπε νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ μέσα νὰ παίζωμεν μὲ τὸν Θεόδωρον.

Εὐτυχία. Ἀχ! Ἀ! τὸ καυμένο μου, τί χαριτωμένο παιδάκι ποῦ εἶνε, καὶ πόσον ὠραία ποῦ τὰ λέγει! Καὶ δὲν μοὶ λέγεις, μικρούλι μου, ἐὰν θελήσω νὰ πάρω ἀπὸ τὸν κῆπον αὐτὸν κανὲν πράγμα ἐκείνης τῆς γυναικὸς, τί θὰ μοὶ κάμῃς;

Χαρὶλ. Θὰ κλαίω καὶ θὰ φωνάζω, διὰ νὰ ἀκούσωσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἔλθωσι νὰ σὲ διώξωσιν ἀπ' ἐδῶ. Θὰ πάρω δὲ καὶ ἐγὼ μαζί μὲ τὸν Θεόδωρον πέτρες, καὶ θὰ σὲ λιθοβολῶμεν. Αὐτὰ θὰ σοὶ κάμω.

Εὐτυχία. Ἐ λοιπὸν! Δὲν ἔχω δίκαιον ἐγὼ νὰ λέγω, ὅτι σύ εἶσαι ἐν χαριτωμένο παιδάκι; Εὔγε Χαρίλαέ μου! Μπράβο μικρούλι μου! Σὺ μίαν ἡμέραν θὰ γένης ἐξάπαντος εἰς καλὸς ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἀπὸ τῶρα γνωρίζεις νὰ ἦσαι εὐγνώμων, πρὸς τοὺς εὐεργέτας σου;

Καί συλλαβοῦσα αὐτὸν διὰ τῶν χειρῶν τῆς, τὸν ἀνύψωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ τὴν ἐφίλει κατ' ἐπανάληψιν. Ἐπειτα ἀμέσως τὸν ἀπέθεσε πάλιν κατὰ γῆς· πρὶν ἢ οὗτος προφθάσει νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει καὶ ν' ἀμυνθῇ, λέγουσα.

«Μά, μικρούλι μου, δὲν σὰς εἶπον καὶ προηγουμένως, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀδελφή τῆς καλῆς ἐκείνης γυναίκος, ἣ ὅποια σοὶ ἔδωκε καὶ ἔφαγες, καὶ ὅτι αὐτὴ μοι εἶπε νὰ ἔλθω νὰ σὰς εἶδω εἰς τὸν κῆπον αὐτόν, ὁ ὅποιος εἶνε καὶ ἰδικός τῆς καὶ ἰδικός μου, ἣ δὲν με ἐνοήσατε; Ὅπως δὴ ποτε ἤσυχάσατε τώρα, καὶ ἐξακολουθήτε νὰ παύσητε. Ἐγὼ δὲ θὰ σὰς ἀγαπῶ, ὅπως σὰς ἀγαπᾷ καὶ ἡ ἀδελφή μου, καὶ θὰ ὑπάγω αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἐὰν δὲν με προέλαθεν εἰς τοῦτο αὕτη, νὰ σὰς ἔτοιμάσω ἐνδύματα διὰ νὰ ἀλλάξῃτε καὶ κλίνην διὰ νὰ κοιμησθε».

Θεόδωρ. Πολὺ καλὰ, καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν. Εἶσαι καὶ σὺ καλὴ γυνή. Ἀλλὰ θὰ σὲ παρακαλέσωμεν, ἐκεῖ ὅπου θὰ κοιμώμεθα ἡμεῖς, νὰ κάμῃς μίαν κλίνην διὰ νὰ κοιμάται καὶ ὁ κύριος Παναγιώτης, ὅστις καὶ αὐτὸς εἶνε καλὸς ἄνθρωπος, διὰ νὰ τὸν ἔχωμεν πάντοτε μαζί μας, καὶ διὰ νὰ μᾶς προστατεύῃ.

Εὐτυχ. Αὐτὸ, παιδί μου, δὲν δύναται νὰ γείνη. Ὁ κύριος Παναγιώτης δὲν δύναται διαρκῶς νὰ μένῃ ἐδῶ. Δύναται νὰ καθίσῃ ἀκόμη μερικὰς ἡμέρας, ἕως ὅτου νὰ μᾶς συνειδήσητε, ἀλλ' ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν θὰ ἀναχωρήσῃ. Ἐν τούτοις τὴν θέσιν, τὴν ὅποιαν οὗτος εἶχε μέχρι τοῦδε ἀπέναντί τῆς, ἀναλαμβάνομεν ἀπὸ σήμερον ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφή μου, Μόνον σεῖς νὰ εἰσθε καλὰ παιδιὰ καὶ νὰ ἔχητε ὑπακοήν, καὶ ἡμεῖς θὰ σὰς ἀγαπάμεν καὶ θὰ σὰς προστατεύομεν πάντοτε ὡσὰν παιδιὰ μᾶς.

Ὁ Θεόδωρος, ἅμα ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους, δὲν ἠδυνήθη νὰ εἶπῃ τίποτε, ἀλλ' ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ γενόμενος κατέρυθρος, ἤρχισε νὰ σαρκύῃ.

Τότε ἡ Εὐτυχία τῇ λέγει. Διατί κλαίεις, παιδί μου; Δὲν σοὶ ἀρέσκει νὰ μένῃς μαζί με ἐμὲ καὶ με τὴν ἀδελφήν μου;

Δὲν κλαίω δι' αὐτὸ, ἀπαντᾷ ὁ Θεόδωρος. Μοι ἀρέσκει καὶ πολὺ μάλιστα νὰ μένω μαζί σας, διότι καὶ αἱ δύο εἰσθε γυναῖκες καλαί. Ἀλλὰ μοι φαίνεται πολὺ κακόν, ποὺ λέγεις, ὅτι θὰ φύγῃ ὁ κύριος Παναγιώτης, ὁ ὅποιος ἐστάθη εἰς ἡμᾶς καὶ τοὺς δύο τόσον καλός, καὶ μᾶς ἔσωσε σήμερον, ὅπου ἐξάπαντος ἠθέλομεν χαθῆ.

Εὐτυχία. Ἐχεις δίκαιον, μικρέ μου. Ἦούχασε ὁμοίως, διότι, καὶ ἂν θὰ φύγῃ, δὲν φεύγει διὰ παντός, ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ πάλιν ἐδῶ μίαν ἡμέραν διὰ νὰ σὰς ἴδῃ. Ἐπειτα πρὸς χάριν σου δὲν θὰ τὸν ἀφήσωμεν νὰ φύγῃ σήμερον καὶ ἂν θελήσῃ τοῦτο αὐτός, ἀλλὰ θὰ τὸν κρατήσωμεν ἕως ὅτου λάβετε θάρρος μαζί μας καὶ μᾶς συνειδήσετε.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ Θεόδωρος παρηγορηθεὶς πρὸς στιγμήν, ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς χειρὸς του, καὶ ἐπεδόθη μετὰ ζέσεως εἰς τὸ ἔργον, ἀπὸ τοῦ ὅποιον ἡ Εὐτυχία διὰ τῆς παρουσίας του, τοὺς εἶχε διακόψει.

7ον

Ἐνῶ δὲ οἱ μικροὶ κοτεγίνοντο εἰς τὸ νὰ παίξωσι κατὰ τὸν προλεχθέντα τρόπον, αἰφνης παρουσιάζεται ἔμπροσθεν αὐτῶν καὶ ὁ Πιστός, ὅστις εἶχε παραμείνει

εἰς τὴν οἰκίαν διὰ ν' ἀποτελειώσῃ τὰ λείψανα τῆς τραπέζης, καὶ ὁ ὅποιος ἐπωφελήθει τῆς εἰσόδου τῆς Εὐτυχίας ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐξῆλθεν εἰς τὸν κῆπον διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν παιδικὴν διασκέδασιν. Ἐπειδὴ ὁμοίως ἤρχισε νὰ τοὺς ἐνοχλῇ διὰ τῶν θωπευτικῶν του κινήσεων, καὶ νὰ τοὺς κάμνῃ ἄνω-κάτω τὰ ἄνθη, δι' ὧν κατεσκευάζον τοὺς στεφάνους, ὁ Θεόδωρος, ὡς μεγαλύτερος, προσεπάθησε διὰ τῶν χειρῶν του νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ, ὁπότε ὁ κύων, ὡς ἰσχυρότερος, διὰ μιᾶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἀνέτρεψε καὶ αὐτὸν καὶ τὸν Χαρίλαον. Ἐπειτα, καθ' ὃ νοητικὸν ζῆρον, συναισθανθὲν τὸ σφάλμα του, ἐπεδόθη νὰ λείψῃ διὰ τῆς γλώσσης του τὰς χεῖρας καὶ τὰ μέτωπα τῶν μικρῶν, καὶ μετὰ τοῦτο, ἀπομακρυνθεὶς ὀλίγον, ἐκάθισεν ἀπέναντι αὐτῶν καὶ τοὺς παρεθέρει με δλέμμα ἀγάπης καὶ εὐπειθείας παίζοντας. Οἱ δὲ μικροί, ἀνορθωθέντες πάραυτα ἐκ τῆς πτώσεώς των καὶ θεωρήσαντες τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ὡς λίαν διασκεδαστικόν, ἐπεδόθησαν εἰς τὸ νὰ γελῶσι καὶ ν' ἀστείζωνται με τὸν πτωχὸν Πιστόν.

Αἰφνης ὁμοίως ὁ κύων ἀνωρθεὶ τὰ ὠττα, ὑψώνει τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀρχίζει νὰ ἀσφραίνεται διὰ τῆς ῥινὸς του. Κατόπιν σηκώνεται καὶ τρέχει δρομέως πρὸς τὴν θύραν, τὴν ὅποιαν, ἐβρῶν ἀνοικτὴν, διέρχεται, καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον διὰ τῆς κεντρικῆς θύρας τοῦ πανδοχείου εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τὴν ὅποιαν ἀκολουθεῖ, τρέχων πάντοτε, καὶ καταντᾷ νὰ συναντήσῃ τὸν κύριόν του, ἐπιστρέφοντα ἐκ τοῦ περιπάτου, τὸν ὅποιον εἶχε κάμει ἀνὰ τὸ χωρίον, ἀκριβῶς πρὸ τοῦ πανδοχείου, τὸ ὅποιον εἶχον συναντήσει, ὅταν κατὰ πρῶτον εἰσήρχοντο εἰς τὸ χωρίον.

Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ πανδοχεὺς εὐρισκόμενος ἐπὶ τῆς θύρας, ἰδὼν τὸν διὰ τῆς ὁδοῦ διερχόμενον Παναγιώτην καὶ ἀναγνωρίσας αὐτόν, τῇ λέγει. «Καλὴ ἡμέρα, πατριώτη; Δὲν περνᾷς καὶ ἀπ' ἐδῶ νὰ σὰς ἴδωμεν, καὶ σὰς γνωρίσωμεν.»

Οὗτος ἀκούσας τὸν χαιρετισμὸν, καὶ στραφείς πρὸς τὸν ἀποτείναντα αὐτόν, ἀφήρησε τὸ πιλίκιον του ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ τὸν ἐχαιρέτησεν ἐγκαρδιώτατα. Διὰ νὰ μὴ φανῇ δὲ καὶ ἄνευ ἀνατροφῆς καὶ πολιτισμοῦ, ἐδέχθη μετ' ἀθρότητος, τὴν πρόσκλησιν τοῦ πανδοχεῶς καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ κατὰστήμά του.

Ἐνῶ ὁμοίως ἀνέβαινε τὴν κλίμακα, τὴν ἔμπροσθεν τῆς κυρίας εἰσόδου, δλέπει τὸν Πιστόν νὰ ἐφορμᾷ με ἐχθρικὰς διαθέσεις κατὰ τοῦ ἀναμένοντος ἐπὶ τῆς θύρας κυρίου τοῦ κατὰστήματος, καὶ ἐκοπίασε μεγάλως ἕως ὅτου νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοῦ δδόντάς του.

«Δὲν εἶνε καλὸν σημεῖον αὐτὸ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Παναγιώτης. Ὁ Πιστός εἶνε ζῶον διακριτικόν, καὶ διὰ νὰ φέρεται πρὸς τὸν πανδοχέα τοιοῦτοτρόπως, θὰ εἶπῃ, ὅτι δὲν ἔχει ἀσφραγῆθῆ καὶ διαβλέψῃ δι' αὐτὸν καλόν. Ἄλλως τε καὶ τὸ ἐν γένει ἐξωτερικόν του, τὸ ὅποιον εἶνε τὸ κάτοπτρον τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, δὲν τὸν μαρτυρεῖ διὰ καλὸν ὑποκείμενον.»

(ἀκολουθεῖ).

— Ἡ ἀγχνίονα, ἀπὸ ὅλα τὰ ἀποκτήματα εἶναι πλουσιωτέρα.

— Μὲ τὴν γλυκεῖαν συνομιλίαν ἀποκτῶνται πολλοὶ φίλοι.